

Marit van Dijck

Kusje erop

Vera was mijn eerste in alles.

Ze was de eerste in de kleuterklas die mijn geschaafde knieën kuste toen ik een dappere duikval van het klimrek had gemaakt. Ze was de eerste die mij tegen zich aantrok en fluisterde: “Zo, kusje erop. Nu komt alles goed,” terwijl ik mijn tranen en snottebellen aan haar gele jurk afveegde.

Toen ik 9 was, was zij de eerste die ik kuste. Wij waren beste vrienden en wisten niet anders dan dat *allerbeste* vrienden dit deden. Onze papa’s en mama’s kusten toch ook? Maar zelfs toen wij opgroeiden en leerden dat beste vrienden elkaar normaal niet kussen - niet zo- bleef die ene zomerdag (Vera’s lichaam stinkend naar zonnebrand en warm door de lage zon, haar lippen de smaak van cherry lipgloss) door mijn hoofd spoken.

Vera was de eerste die ik vertelde dat ik op vrouwen val. Ze was de eerste die mij antwoordde dat ze dit allang wist.

Zij was de eerste die ik, toen wij samen in de derde klas zaten, tijdens een uiterst saaie geschiedenisles een verkreukt briefje doorspeelde met de vraag: “Wil je mijn vriendinnetje zijn? Ja of nee.” En hoewel ik nog steeds geen flauw benul heb wat ze toendertijd zag in een sociaal ongemakkelijke, cargoshorts dragende lesbienne met onontwikkelde borsten, was ze de eerste die ja zei.

Vanaf dat moment kwamen er in sneltreinvaart een hele hoop eerste keren voor mij bij. Het was ook de eerste keer dat ik merkte dat veel ervaringen voor Vera niet nieuw waren, ook al deed ze alsof het wel zo was.

Voor mijn 16de verjaardag nam Vera me mee naar Club Indigo waar we dronken werden op rocket shotjes en pasoa jus, en hoewel we ons voor de zekerheid hadden opgemaakt als 18-jarigen wist Vera zeker dat ze hier niet ons ID zouden checken. Ik kuste haar in de gloed van het roze neon licht om het hoekje bij het toilet en kon me de volgende dag bij God niet herinneren waarom mijn rode lippenstift in een veeg was uitgesmeerd over mijn wang.

Ze was er voor me toen ik, een aantal keren uitgaan later, mijn grens bereikte en voor het eerst met een misselijke maag boven het toilet hing. Hoewel het weinig zin had mijn kortgeknipte haar naar achteren te houden tegen de spetters van braaksel streek ze geruststellend over mijn hoofd. En toen ik stopte met overgeven kuste ze liefdevol mijn wang en fluisterde ze: “Zo Noor, kusje erop. Dan voel je je zo weer beter.”

Mijn ouders wisten van niks en lieten mij in die tijd vaak in het weekend bij Vera slapen zoals wij als kinderen ook altijd hadden gedaan. We kropen dan onder de dekens en keken een film met een bak popcorn op onze schoot. Hoe ouder we werden, hoe minder aandacht we hadden voor die popcorn- of de film, zelfs als Megan Fox er in speelde. Haar vonden we beiden onwijs aantrekkelijk. Hoe kon ik ooit op die film letten met Vera naast me? Vera was echt, ze was tastbaar en bovenal was ze van mij.

Zo gebeurde het dat ik haar niet stopte toen haar handen onder mijn shirt doken om van mijn buik naar mijn borsten te strelen. Haar aanraking voelde elektrisch. En wanneer ik dan mijn ogen afwendde van de televisie om een spoor van kusjes vanuit haar nek naar haar mondhoek te trekken was het alleen haar speelse blik die me waarschuwde niet verder te gaan. Ik luisterde nooit.

Die kleine escalaties en uitdagende aanrakingen leidden uiteindelijk tot mijn ontmaagding. We plakten aan de lakens en aan elkaar van de zoet-zoute popcorn en het zweet. De eindcredits van de film rolden stilletjes verder in de achtergrond -we hadden het einde compleet gemist- maar Vera en ik hadden alleen oog voor elkaar. Vera's borst viel en rees met haar oncharmante gehijg terwijl de laatste stuiptrekkingen van haar orgasme door haar spieren trok; ze was nog nooit zo mooi geweest. Toen ze me aankeek en me kustte, wist ik dat zij net zo over mij dacht.

Het was niet de laatste keer dat we de liefde bedreven. Langzaam maar zeker gaven alle geheimen van Vera's lichaam zich aan mij bloot, maar toch duurde het even voor ik haar durfde te vragen of ze dit ooit eerder met iemand anders had gedaan. "Ja, met Alex," antwoordde ze simpelweg terwijl ze door mijn haar streelde. "Toen ik 15 was. Maar hij was niet half zo goed als jij." Ik geloofde haar en was gerustgesteld.

Vera was de eerste die mij verdedigde toen Lars *facking* Nieuwenhuijsen mij een kankerpot noemde omdat ik weigerde te doen alsof hij ook maar iets had toegevoegd aan ons profielwerkstuk. Het kusje van Vera op mijn wang dat nu symbool stond voor "kusje erop, dan komt alles weer goed" verzachtte de pijn een beetje. Niettemin voelde ik me onwijs schuldig toen ik constateerde dat het niet de reactie van Lars was die mij zo raakte maar het besef dat Vera nog nooit zo verrot was gescholden.

Vera is bi, Vera ziet er vrouwelijk uit en Vera kan doen alsof ze niet op vrouwen valt. Mannen kijken haar niet aan met dezelfde minachting waarmee ze mij beschouwen. Bij het uitgaan in de 6de had Vera dat al meermaals in haar voordeel gebruikt om gratis drankjes voor ons te regelen in de kroeg en ik overtuigde mezelf ervan dat ik alleen jaloers was. Maar stiekem was het een wond die bleef etteren. Tegelijkertijd was onze middelbare schoolcarrière zich aan het afwikkelen en hetzelfde gold voor onze relatie, al wist ik dat toen nog niet.

Nu zit ik hier zwijgend onder het afdak van het enige bushokje in het verschrikkelijke gehucht waar wij zijn opgegroeid. De zomerdienstregeling is nog van kracht en de bus komt hier eens in het uur. We wachten in de stromende regen tot hij arriveert. Mijn Converse schoenen zijn doorweekt en ik verberg mijn emoties achter een gordijn van druipend haar. Vera zit doodstil naast me.

"Ik ga je missen, Vera," zijn de woorden die ik haar toe wil fluisteren. Misschien zal ze die bekentenis niet eens horen over het fluiten van de wind. Misschien zal het haar niks kunnen schelen.

Maar hoe kunnen die woorden ooit de volledigheid van onze vriendschap -onze relatie- bevatten? Hoe kunnen zij ooit beschrijven hoe dankbaar ik ben dat ik zo vroeg in

mijn leven iemand vond die is zoals ik? Hoe kunnen zij ooit de geur van haar huid na het vrijen of het gevoel van haar gebarsten lippen op die van mij weergeven?

Ik ging er altijd vanuit dat we hoe dan ook samen zouden blijven. Maar terwijl ik over onze toekomst sprak, bleef Vera heel voorzichtig binnen de kaders van het heden. Natuurlijk was ik tegen haar uitgevallen! Natuurlijk was ik woedend geworden toen ze me na ons eindexamen vertelde dat ze gaat studeren in *motherfucking* Zweden! Ze vertelde me geduldig dat het niet aan mij lag, maar dat ze langzaam na moest gaan denken over haar toekomst. Wat dacht je van nadenken over een toekomst met mij!

Natuurlijk haatte ik haar toen ze riep: "Ik heb een break nodig, Noor! Deze relatie is gewoon niet gezond meer. Denk er eens over na: we zijn samen sinds de 3de... Ik denk dat we beiden tijd en ruimte nodig hebben om te ontdekken wie we nu eigenlijk zijn. Los van elkaar."

Ik weet wie ik ben. De eerste keer dat ik mijn favoriete ijssmaak probeerde (pecan karamel) was toen ik als 10-jarige samen met Vera ging zwemmen in een natuurmeer. Als we in de bovenbouw een tussenuur hadden speelden we vaak Never Have I Ever en ik verloor iedere keer. En toen mijn humeurige, oude kater Philip een jaar geleden werd ingeslapen, was Vera er om mij te troosten met een jankfilm, een rits oreo koekjes en een doos tissues.

Ooit koesterde ik de delen van mijn persoonlijkheid waar Vera een aandeel in heeft gehad. Nu voel ik me vooral verbitterd dat zij zich lijkt te schamen voor de delen van haar persoonlijk waar ik een hand in heb gehad.

"Wij zijn Noor en Vera, Vera en Noor. Niemand zal ooit tussen ons komen." Dat is wat ze me ooit had beloofd. Maar Vera was altijd al de betere leugenaar van ons tweeën.

En zo werd Vera de eerste vrouw die mijn hart brak.

De bus arriveert met veel lawaai en sproeit een lading modder over mijn al doorweekte sneakers. Vera kijkt me aan met een nietszeggende blik en wanneer ik niks zeg staat ze stilletjes op. Ze trekt met trillende schouders haar zware koffer achter zich aan de bus in. Ooit zou ik dat voor haar hebben gedaan. Even blijft ze aarzelend met haar rug naar mij gekeerd in de deuropening staan. Dan draait ze zich resoluut om en met tranen in haar ogen steekt ze een verbaal mes door mijn hart.

"Ik heb nooit van je gehouden, Noor." Ik weet dat ze liegt.

Maar het neemt niet weg dat ze nooit meer van me zal houden. Nooit meer zal ik een eerste keer hebben met Vera; niet het kleine appartementje in de stad waar we van droomden, niet de zielige hond die we zouden adopteren uit het asiel... Maar zelfs nu kan ik het niet compleet over mijn hart verkrijgen haar te haten, dus loop ik naar haar toe door de stromende regen en druk ik een laatste kusje op haar wang.

Ik zeg: "Zo, kusje erop. Nu komt alles goed," en laat haar gaan met de zachtaardigste leugen die zij mij ooit vertelde.

Marit van Dijck (2000) harkt in haar dagelijks leven als tender schrijver met een goed verhaal overheidsopdrachten binnen voor grote bedrijven. Met 100+ gelezen boeken per jaar en recent verlost uit de klauwen van haar langlopende, Engelstalige, YA webnovel (Fair, No Fair) is zij ook in haar vrije tijd constant bezig met taal en verhaal. Haar huidige uitdaging? Het schrijven van een fantasieboek waarin 5 vreemden moeten ontsnappen uit een mysterieuze toren en het opnemen tegen het ultieme kwaad...